

II

(Meddelanden)

MEDDELANDEN FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER
OCH ORGAN

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN

Ekonomiska sanktioner i överträdelseförfaranden

(2023/C 2/01)

1. INLEDNING – EN PROPORTIONERLIG OCH AVSKRÄCKANDE STRATEGI

Enligt fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) kan kommissionen, om den väcker talan mot en medlemsstat vid Europeiska unionens domstol (*domstolen*) för underlåtelse att uppfylla fördragsfästa skyldigheter, yrka på att domstolen påför medlemsstaten ekonomiska sanktioner i två fall:

- Om medlemsstaten inte har vidtagit de åtgärder som krävs för att följa en tidigare dom från domstolen i vilken en överträdelse av unionsrätten konstateras (artikel 260.2 i EUF-fördraget) ⁽¹⁾.
- Om medlemsstaten har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att anmäla åtgärder för införlivande av ett direktiv som antagits i enlighet med ett lagstiftningsförfarande (artikel 260.3 i EUF-fördraget).

I båda fallen kan de sanktioner som domstolen påför bestå av ett standardbelopp, i det fall då överträdelsen fortsätter fram till dess att domen meddelas eller medlemsstaten iakttar fullständig efterrättelse, beroende på vad som inträffar tidigare, samt ett dagligt vite för att få den berörda medlemsstaten att upphöra med överträdelsen så snart som möjligt efter att domen meddelats. Kommissionen yrkar på en viss storlek på de ekonomiska sanktionerna i domstolen, men det är domstolen som inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning ⁽²⁾ fastställer de belopp som den anser lämpliga med hänsyn tagen till omständigheterna, och beloppen bör också stå i proportion till den konstaterade överträdelsen och den aktuella medlemsstatens betalningsförmåga ⁽³⁾.

Domstolens möjlighet att påföra medlemsstaterna ekonomiska sanktioner – och för kommissionen att yrka på sådana sanktioner – infördes genom Maastrichtfördraget 1992. Av omsorg om öppenhet och likabehandling har kommissionen sedan 1996 offentliggjort ett antal meddelanden och tillkännagivanden om sin hållning och de metoder den tillämpar för beräkning av ekonomiska sanktioner ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Eller om medlemsstaten inte har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa en dom i vilken en överträdelse av ett beslut om statligt stöd enligt artikel 108.2 i EUF-fördraget konstateras.

⁽²⁾ Detta utrymme för skönsmässig bedömning är begränsat i ärenden enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget, där domstolen inte kan överskrida det belopp som kommissionen yrkar på.

⁽³⁾ Se dom av den 12 juli 2005, kommissionen/Frankrike, C-304/02, EU:C:2005:444, punkt 103, dom av den 14 mars 2006, kommissionen/Frankrike, C-177/04, EU:C:2006:173, punkt 61, samt dom av den 10 januari 2008, kommissionen/Portugal, C-70/06, EU:C:2008:3, punkt 38.

⁽⁴⁾ Se bilaga II "Tidigare meddelanden om ekonomiska sanktioner".

I det här meddelandet revideras alla kommissionens meddelanden om ekonomiska sanktioner 1996–2021 (se förteckningen i bilaga II). Det här meddelandet ersätter dem och uppdaterar dem vid behov enligt domstolens senaste rättspraxis. Det innebär särskilt att alla hänvisningar utgår till den berörda medlemsstatens institutionella viktning i beräkningen av ekonomiska sanktioner som kommissionen yrkar på i domstolen (se avsnitt 3.4).

Det här meddelandet är också tillämpligt på Euratomfördraget, eftersom artikel 106a i Euratomfördraget gör artikel 260 i EUF-fördraget tillämplig på frågor som omfattas av det fördraget.

2. ALLMÄNNA PRINCIPER

Även om det är domstolen som fattar det slutliga beslutet om sanktioner enligt artikel 260 i EUF-fördraget, spelar kommissionen en central roll eftersom den väcker talan vid domstolen och yrkar på en viss storlek på de ekonomiska sanktionerna. Av omsorg om öppenhet och likabehandling har kommissionen konsekvent offentliggjort de kriterier den tillämpar för beräkning av ekonomiska sanktioner

Kommissionen anser att sanktioner ska påföras på grundval av ⁽⁵⁾

- överträdelsens svårighetsgrad,
- överträdelsens varaktighet,
- behovet av att säkerställa att den ekonomiska sanktionen avskräcker från nya överträdelser.

För att sanktionerna ska få avsedd verkan är det viktigt att fastställa belopp som är tillräckligt höga för att verka avskräckande. Att påföra rent symboliska sanktioner skulle frånta sanktioner enligt artikel 260 i EUF-fördraget, som kompletterar överträdelseförfarandet, ändamålsenlig verkan och strida mot målet med förfarandet, nämligen att garantera att unionsrätten efterlevs fullständigt.

De sanktioner som kommissionen yrkar att domstolen ska påföra bör vara konsekventa och förutsebara för medlemsstaterna, och bör beräknas enligt en metod som tar hänsyn till såväl proportionalitetsprincipen som principen om likabehandling av medlemsstaterna. En tydlig och enhetlig metod säkerställer också att kommissionen vederbörligen motiverar beräkningen av de sanktionsbelopp som den yrkar på i domstolen ⁽⁶⁾.

Kommissionen yrkar systematiskt att domstolen ska påföra den aktuella medlemsstaten både ett standardbelopp och ett löpande vite. Så är fallet när talan väcks med stöd av artikel 260.2 i EUF-fördraget (underlåtenhet att följa en tidigare dom från domstolen) och artikel 260.3 i EUF-fördraget (underlåtenhet att anmäla införlivandeåtgärder för ett lagstiftningsdirektiv).

När en medlemsstat rättar överträdelsen under domstolsförfarandet återkallar kommissionen således inte sin talan, utan vidhåller sitt yrkande om att ett standardbelopp ska påföras, vilket alltså täcker överträdelsens varaktighet fram till dess att den rättades. Kommissionen strävar efter att utan dröjsmål underrätta domstolen om eventuell rättelse av medlemsstaten, oberoende av när under domstolsförfarandet det sker. Den gör samma sak om en medlemsstat med anledning av en dom som meddelats enligt artikel 260.2 eller 260.3 i EUF-fördraget åtgärdar situationen och betalningsskyldigheten således upphör.

Ekonomiska sanktioner som betalas av medlemsstaterna enligt domstolens beslut, i form av antingen standardbelopp eller löpande vite, utgör "andra inkomster" för unionen i den mening som avses i artikel 311 i EUF-fördraget och beslut 2007/436/EG, Euratom ⁽⁷⁾.

⁽⁵⁾ Domstolen har i fast rättspraxis godkänt sakinnehållet i de här kriterierna. Se bl.a. dom av den 4 juli 2000, kommissionen/Grekland, C-387/97, EU:C:2000:356, punkt 92, dom av den 25 februari 2021, kommissionen/Spanien, C-658/19, EU:C:2021:138, punkt 63, dom av den 16 juli 2020, kommissionen/Irland, C-550/18, EU:C:2020:564, punkt 81, samt dom av den 25 februari 2021, kommissionen/Spanien, C-658/19, EU:C:2021:138, punkt 73.

⁽⁶⁾ Se dom av den 16 juli 2020, kommissionen/Rumänien, C-549/18, EU:C:2020:563, punkt 51.

⁽⁷⁾ Rådets beslut 2007/436/EG, Euratom av den 7 juni 2007 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EUT L 163, 23.6.2007, s. 17).

2.1. Proportionalitetsprincipen

Enligt domstolens fasta rättspraxis ⁽⁸⁾ ska ekonomiska sanktioner vara anpassade till omständigheterna och stå i proportion till den konstaterade överträdelsen och den berörda medlemsstatens betalningsförmåga. Kommissionen undersöker noggrant i varje enskilt fall hur man bäst kan ta hänsyn till dessa principer när den tillämpar de kriterier som används vid beräkningen av sanktioner som den yrkar på i domstolen. I synnerhet bör sanktionerna i förekommande fall på förhand beakta möjligheten att omständigheterna ändras ⁽⁹⁾.

Flera följsatser kan härledas ur proportionalitetsprincipen, närmare bestämt ur principen om att sanktioner ska vara anpassade efter omständigheterna.

Det kan finnas situationer när det är lämpligt att föreslå påföljder enligt en matematiskt degressiv formel för att ta hänsyn till en medlemsstats framsteg med att fullgöra sina unionsrättsliga skyldigheter. Ett exempel är om en medlemsstat överträtt unionsrätten genom att driva olagliga deponier, genom att vissa städer inte uppfyller kvalitetskraven på avloppsvatten från tätorter eller genom att luftkvalitetszoner inte uppfyller kraven. Om det är möjligt att i sådana ärenden matematiskt bedöma medlemsstatens framsteg med efterlevnaden (till exempel andel av det totala antalet deponier, tätorter eller luftkvalitetszoner som fås att följa kraven) enligt en rent resultatbaserad skyldighet, kan kommissionen yrka att domstolen följer en degressiv formel ⁽¹⁰⁾.

Det kan också förekomma att kommissionen yrkar på att de upplupna sanktionerna betalas först efter regelbundna intervall, t.ex. sex månader eller ett år efter en dom som meddelats av domstolen i enlighet med artikel 260.2 i EUF-fördraget ⁽¹¹⁾. Detta kan vara lämpligt om efterlevnaden endast kan bedömas efter regelbundna intervall eller om metoden för att bedöma efterlevnaden förutsätter att övervakningsresultat finns tillgängliga. Detta kan vara föreskrivet i tillämplig lagstiftning. Syftet är att säkerställa att den sanktion som kommissionen föreslår faktiskt motsvarar det antal dagar under vilka överträdelsen kvarstod, och det kan ibland endast fastställas efter en viss tid och när tillräcklig information om efterlevnaden blir tillgänglig.

2.2. Principer enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget

Syftet med artikel 260.3 i EUF-fördraget ⁽¹²⁾ är att ge medlemsstaterna incitament att införliva direktiv som antagits enligt ett lagstiftningsförfarande ⁽¹³⁾ inom den tid som unionslagstiftaren fastställt så att unionslagstiftningen får avsedd verkan. Det är inte bara en fråga om att tillvarata de allmänintressen som unionslagstiftningen ska skydda utan även och framför allt skydda intressena för de EU-medborgare som åtnjuter de rättigheter och förmåner som den lagstiftningen ger. Förseningar är oacceptabla av bägge anledningarna. Det är helt enkelt så att trovärdigheten hos unionsrätten som helhet undergrävs om medlemsstaterna införlivar unionslagstiftningen i sin nationella lagstiftning senare än vad de borde.

⁽⁸⁾ Mål C-658/19, kommissionen/Spanien, EU:C:2021:138, punkt 63, mål C-550/18, kommissionen/Irland, EU:C:2020:564, punkt 81, samt mål C-658/19, kommissionen/Spanien, EU:C:2021:138, punkt 73.

⁽⁹⁾ Se dom av den 25 november 2003, kommissionen/Spanien, C-278/01, EU:C:2003:635.

⁽¹⁰⁾ Se mål C-278/01, kommissionen mot Spanien, som gällde kvalitetsnormer för badvatten enligt direktiv 76/160/EEG, där domstolen konstaterade att det "är synnerligen svårt för medlemsstaterna att genomföra direktivet fullständigt" och där "den svarande medlemsstaten [kan] antas komma att öka graden av genomförande av direktivet väsentligt utan att uppnå ett fullständigt sådant inom en snar framtid". Under dessa omständigheter, fann domstolen, är "[en] sanktionsåtgärd som vidtas utan hänsyn till eventuella framsteg som medlemsstaten gör vid fullgörandet av sina skyldigheter [...]" under dessa förutsättningar inte anpassad till omständigheterna och står inte heller i proportion till det fastställda fördragsbrottet.

⁽¹¹⁾ Se punkterna 43–46 i domen i mål C-278/01, kommissionen/Spanien, och punkterna 111 och 112 i domen i mål C-304/02, kommissionen/Frankrike.

⁽¹²⁾ Se dom av den 8 juli 2019, kommissionen/Belgien, C-543/17, EU:C:2019:573, där domstolen för första gången tillämpade sanktionsmekanismen enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget.

⁽¹³⁾ Det vill säga direktiv som antagits i enlighet med de fördragsfästa ordinarie eller särskilda lagstiftningsförfarandena. Här ingår inte delegerade direktiv och genomförandedirektiv som antagits av kommissionen i enlighet med artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget eller direktiv som antagits i enlighet med Euratomfördraget.

Det innebär att för överträdelser som omfattas av artikel 260.3 i EUF-fördraget, det vill säga underlåtenhet att anmäla åtgärder för införlivande av ett direktiv som antagits enligt ett lagstiftningsförfarande, åtföljs hänvändelser till domstolen direkt av ett yrkande om att domstolen bör påföra den aktuella medlemsstaten ekonomiska sanktioner. I motsats till överträdelser som endast omfattas av artikel 258 i EUF-fördraget behövs inte ett andra separat förfarande för ekonomiska sanktioner vid sådana överträdelser.

I artikel 260.3 i EUF-fördraget står det uttryckligen att ekonomiska sanktioner som påförs av domstolen inte får vara högre än vad kommissionen anger.

Kommissionen har konsekvent hävdat att sanktioner enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget i princip bör användas i samtliga fall där en medlemsstat underlåter att uppfylla en skyldighet som omfattas av den bestämmelsen. Vikten av att säkerställa att medlemsstaterna införlivar lagstiftningsdirektiven inom de tidsfrister som fastställs i dessa direktiv gäller i lika hög grad för alla lagstiftningsdirektiv. Kommissionen har gett sig själv målet att inom tolv månader hänskjuta överträdelseärenden till domstolen, om underlåtenheten att införliva ett direktiv kvarstår.

Artikel 260.3 i EUF-fördraget äger inte tillämpning på en medlemsstats underlåtenhet att anmäla åtgärder för införlivande av direktiv som inte har antagits enligt något av lagstiftningsförfarandena. Om medlemsstaten åsidosätter sin skyldighet att anmäla åtgärder för direktiv som inte är lagstiftningsdirektiv, hänskjuter kommissionen överträdelsen till domstolen först genom fördragsbrottsförfarandet enligt artikel 258 i EUF-fördraget, och om medlemsstaten underlåter att följa en dom i vilken en överträdelse konstateras genom ett andra hänskjutande till domstolen enligt artikel 260.2 i EUF-fördraget. Artikel 260.3 i EUF-fördraget kan inte heller tillämpas om en medlemsstat underlåter att anmäla åtgärder för införlivande av direktiv som antagits i enlighet med artiklarna 31 och 32 i Euratomfördraget. I så fall tillämpar kommissionen samma metod med två hänskjutanden som för icke-lagstiftningsdirektiv som antagits i enlighet med EUF-fördraget.

Artikel 260.3 i EUF-fördraget omfattar både fullständig och partiell underlåtenhet att anmäla åtgärder för att införliva ett lagstiftningsdirektiv. En partiell underlåtenhet kan föreligga om de anmälda införlivandeåtgärderna inte gäller på hela den berörda medlemsstatens territorium eller om anmälan är ofullständig eftersom den inte omfattar alla införlivandeåtgärder som motsvarar en del av direktivet.

Medlemsstatens skyldighet att anmäla införlivandeåtgärder enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget inbegriper skyldigheten att lämna tillräckligt klara och precisa uppgifter ⁽¹⁴⁾ om vilka nationella bestämmelser som införlivar motsvarande bestämmelser i ett direktiv. Underlåtenhet att lämna sådana klara och precisa uppgifter kan bli föremål för sanktioner enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget.

Kommissionen anser att anmälningar av införlivandeåtgärder där det inte tydligt för varje bestämmelse i ett direktiv står vilken nationell bestämmelse som införlivar den, motiverar en talan enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget. Utan sådana uppgifter kan kommissionen inte kontrollera om medlemsstaten verkligen har införlivat direktivet fullständigt. Om en anmälan är självförklarande torde dock kommissionen i enlighet med proportionalitetsprincipen inte väcka talan enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget, även om det inte för varje bestämmelse i ett lagstiftningsdirektiv anges en motsvarande nationell införlivandeåtgärd i anmälan. Kommissionen har således endast väckt talan enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget när det saknas tydliga uppgifter om vilka bestämmelser i nationell rätt som införlivar vilka bestämmelser i ett direktiv. Sådana uppgifter bör lämnas i form av förklarande handlingar, eventuellt åtföljda av en jämförelsetabell, där direktivets bestämmelser systematiskt knyts till bestämmelser i nationell lagstiftning.

Direktiv innehåller vanligtvis en klausul enligt vilken medlemsstaterna ska hänvisa till direktivet antingen direkt i de nationella författningar som antagits för att införliva direktivet eller när dessa offentliggörs (*interkonnek-tionsklausul*). Den här skyldigheten gör det möjligt för berörda parter att se vad deras rättigheter och skyldigheter är på det särskilda område som regleras unionsrättsligt.

⁽¹⁴⁾ Se mål C-543/17, kommissionen/Belgien, punkterna 51 och 59.

Domstolen har vid upprepade tillfällen konstaterat att om det finns en interkonnektionsklusul krävs särskilda införlivandeåtgärder ⁽¹⁵⁾. Att en medlemsstat bara hänvisar till befintlig nationell lagstiftning när den anmäler införlivandeåtgärder till kommissionen kan inte betraktas som en särskild införlivandeåtgärd. Nationella rättsakter som antagits före direktivet kan betraktas som särskilda införlivandeåtgärder, förutsatt att medlemsstaten hänvisar till dem i ett officiellt offentliggörande där det otvetydigt anges vilka befintliga lagar och andra författningar som medlemsstaten anser uppfyller skyldigheterna enligt ett visst direktiv. Det officiella offentliggörandet bör ingå i anmälan till kommissionen.

Alla tvister om huruvida de anmälda införlivandeåtgärderna är tillräckliga, dvs. huruvida åtgärderna utgör ett korrekt införlivande av motsvarande bestämmelser i ett direktiv, behandlas enligt förfarandet i artikel 258 i EUF-fördraget.

3. VITE

Det vite som medlemsstaterna ska betala är ett belopp som i princip beräknas efter antalet dagar dröjsmål – eller i vissa fall med en annan referensperiod – från och med den dag då domstolen meddelar sin dom i enlighet med artikel 260.2 eller 260.3 i EUF-fördraget till och med den dag då medlemsstaten upphör med överträdelsen. Målet med vitet är att förmå medlemsstaten att upphöra med sin överträdelse så snart som möjligt efter att domstolen har meddelat domen.

Det dagliga vitesbeloppet beräknas på följande sätt:

- Ett basbelopp multipliceras med en koefficient för svårighetsgrad och en koefficient för varaktighet.
- Produkten multipliceras med ett tal som fastställts för varje medlemsstat (n-faktor) och som bygger på medlemsstatens betalningsförmåga.

I följande formel sammanfattas beräkningsmetoden för vitet:

$$Dp = (F\text{-Rap} \times Cs \times Cd) \times n$$

där: Dp = dagsvite; $F\text{-Rap}$ = basbelopp för vitet; Cs = koefficient för svårighetsgrad; Cd = koefficient för varaktighet; n = n-faktorn som beror på medlemsstatens betalningsförmåga

3.1. Basbelopp

Basbeloppet definieras som det fasta belopp på vilket multiplikatorkoefficienterna ska tillämpas. Det ska åtgärda åsidosättandet av legalitetsprincipen, som är tillämplig i samtliga fall enligt artikel 260 i EUF-fördraget. Det sätts på en nivå som säkerställer att

- kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av koefficienten för svårighetsgrad,
- beloppet är rimligt för alla medlemsstater,
- beloppet multiplicerat med koefficienten för svårighetsgrad är tillräckligt stort för att sätta ett tillräckligt starkt tryck på den aktuella medlemsstaten.

Basbelopp för viten anges i punkt 1 i bilagan I.

⁽¹⁵⁾ Se domarna av den 29 oktober 2009, kommissionen/Polen, C-551/08, EU:C:2009:683, punkt 23. 11 juni 2015, kommissionen/Polen, C-29/14, EU:C:2015:379, punkt 49, 4 oktober 2018, kommissionen/Spanien, C-599/17, EU:C:2018:813, punkt 21, samt 16 juli 2020, kommissionen/Irland, C-550/18, EU:C:2020:564, punkt 31.

3.2. Tillämpning av koefficienten för svårighetsgrad (faktor 1–20)

En överträdelse som rör en medlemsstats underlåtenhet att rätta sig efter en dom eller underlåtenhet att anmäla åtgärder för införlivande av ett direktiv som antagits enligt ett lagstiftningsförfarande anses alltid vara allvarlig. För att anpassa vitesbeloppet till de särskilda omständigheterna i fallet fastställer kommissionen koefficienten för överträdelsens svårighetsgrad enligt två parametrar: vikten av de unionsbestämmelser som överträtts eller inte införlivats och överträdelsens inverkan på allmänintressen och särintressen.

Enligt vad som sägs nedan uttrycks överträdelsens svårighetsgrad genom en koefficient som fastställs av kommissionen och som ligger mellan 1 och 20.

3.2.1. *Underlåtenhet att följa en dom (artikel 260.2 i EUF-fördraget)*

3.2.1.1. *De överträdade bestämmelsernas vikt*

För att fastställa vikten av en fortvarig överträdelse av unionsrätten tar kommissionen hänsyn till de berörda bestämmelsernas art och omfattning, inte deras ställning i den juridiska normhierarkin. En överträdelse av principen om icke-diskriminering bör till exempel alltid anses som mycket allvarlig, oberoende av om överträdelsen följer av en kränkning av den fördragsfästa principen eller en kränkning av samma princip i en förordning eller ett direktiv. Kränkningar av de grundläggande rättigheterna och de fyra grundläggande friheterna i fördraget bör alltid anses som allvarliga och leda till sanktioner som är anpassade därefter.

När kommissionen väcker talan med stöd av artikel 260.2 i EUF-fördraget bör det anses vara försvårande om medlemsstaten underlåter att rätta sig en dom som ingår i fast rättspraxis (till exempel när domen ansluter till liknande domar som meddelats i ett fördragsbrottsförfarande eller som svar på en begäran om förhandsavgörande). Det gäller särskilt om domstolen tidigare har konstaterat att medlemsstaten överträtt liknande bestämmelser i unionsrätten.

På samma sätt är det en försvårande omständighet om en medlemsstat underlåter att samarbeta fullständigt med kommissionen under förfarandet före talan i domstolen enligt artikel 260.2 första stycket i EUF-fördraget.

Om en medlemsstat har vidtagit åtgärder som den anser vara tillräckliga för att avhjälpa den påstådda överträdelsen, men kommissionen anser att de är otillräckliga, bör detta behandlas annorlunda än om medlemsstaten underlåter att vidta några åtgärder alls för att få slut på överträdelsen (om det är tydligt att medlemsstaten bryter mot artikel 260.1 i EUF-fördraget).

Slutligen bör hänsyn tas till sådana förmildrande omständigheter som det faktum att den dom som ska genomföras ger upphov till verkliga tolkningsfrågor eller särskilda svårigheter med efterlevnaden på kort sikt (till exempel om infrastruktur behöver planeras, godkännas, finansieras och byggas för efterlevnadens skull).

3.2.1.2. *Överträdelsens inverkan på allmänintressen och särintressen*

Överträdelsens inverkan på allmänintressen och särintressen måste bedömas från fall till fall, exempelvis med beaktande av följande:

- Förlust av unionens egna medel.
- Allvarlig skada för EU:s ekonomiska intressen.
- Överträdelsens inverkan på unionens funktionssätt (t.ex. överträdelser som rör unionens exklusiva befogenheter enligt artikel 2.1 i EUF-fördraget jämförd med artikel 3 i EUF-fördraget samt överträdelser som påverkar de nationella rättssystemens förmåga att bidra till en ändamålsenlig tillämpning av EU-rätten).
- Allvarlig eller irreparabel skada på människors hälsa eller på miljön.
- Ekonomisk eller annan skada som privatpersoner och ekonomiska aktörer lidit.
- De penningbelopp som berörs av överträdelsen.

- Eventuell ekonomisk fördel för medlemsstaten till följd av underlåtenheten att följa domstolens dom.
- Överträdelsens relativa betydelse med hänsyn till ekonomisk omsättning eller mervärde för den ekonomiska sektor som berörs.
- Storleken på den befolkning som berörs av överträdelsen.
- Unionens ansvar gentemot tredjeländer.
- Överträdelsens art, dvs. överträdelsens systematiska eller strukturella karaktär eller fortvarig underlåtenhet från en medlemsstats sida att tillämpa EU-lagstiftningen korrekt.

Andra överväganden kan t.ex. vara huruvida överträdelsen är en engångsföreteelse eller en upprepning av en tidigare överträdelse.

När hänsyn tas till enskildas intressen för att beräkna sanktionsbeloppet, är det inte kommissionens avsikt att ersättning ska betalas för de skadelidandes skada eller men till följd av överträdelsen, eftersom den typen av ersättning kan utverkas genom förfaranden i de nationella domstolarna. Kommissionens avsikt är i stället att ta hänsyn till överträdelsens konsekvenser för ekonomiska aktörer och enskilda. Konsekvenserna blir till exempel inte desamma om överträdelsen rör ett enskilt fall av felaktig tillämpning (underlåtenhet att erkänna ett examensbevis) till skillnad mot underlåtenhet att införliva ett direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis, vilket skulle skada en hel yrkeskategori.

3.2.2. Underlåtenhet att anmäla införlivandeåtgärder (artikel 260.3 i EUF-fördraget)

För talan som väcks enligt artikel 260.3 FEUF tillämpar kommissionen systematiskt en koefficient för svårighetsgrad på 10 vid fullständig underlåtenhet att anmäla införlivandeåtgärder. I en union som bygger på respekten för rättsstatsprincipen är alla lagstiftningsdirektiv att betrakta som lika viktiga och ska införlivas fullständigt av medlemsstaterna inom angivna tidsfrister.

Vid partiell underlåtenhet att anmäla införlivandeåtgärder ska vikten av det uteblivna införlivandet beaktas vid fastställandet av en koefficient för svårighetsgrad som är lägre än 10. Dessutom kan överträdelsens inverkan på allmänintressen och särintressen beaktas (se punkt 3.2.1.2).

3.3. Tillämpning av koefficienten för varaktighet

Vid beräkningen av det vitesbelopp som återspeglar överträdelsens varaktighet gäller följande:

- För talan enligt artikel 260.2 i EUF-fördraget börjar den period som ska beaktas den dag då domstolen meddelar sin första dom och slutar den dag då kommissionen beslutar sig för att vända sig till domstolen.
- För talan enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget börjar den period som ska beaktas dagen efter tidsfristen för införlivande av det aktuella direktivet och slutar den dag då kommissionen beslutar sig för att vända sig till domstolen.

Koefficienten för varaktighet uttrycks som en faktor på 1–3. Den sätts till 0,10 per månad från och med dagen för den första domen eller från och med dagen efter tidsfristen för införlivande av direktivet.

Domstolen har bekräftat ⁽¹⁶⁾ att överträdelsens varaktighet ska beaktas både vid beräkningen av vitet och vid beräkningen av standardbeloppet, eftersom dessa båda typer av sanktioner har olika funktioner.

3.4. Medlemsstatens betalningsförmåga

Vitesbeloppet bör göra sanktionen både proportionell och avskräckande. Sanktionens avskräckande verkan har två sidor. Beloppet ska vara tillräckligt stort

⁽¹⁶⁾ Se dom i mål C-304/02, kommissionen/Frankrike, punkt 84.

- för att förmå medlemsstaten att upphöra med överträdelsen (det måste därför överstiga den vinst som medlemsstaten får ut av överträdelsen), och
- för att medlemsstaten ska avstå från att upprepa överträdelsen.

Den storlek på sanktionerna som krävs för att verka avskräckande varierar beroende på medlemsstaternas betalningsförmåga. Denna avskräckande effekt återspeglas i n-faktorn. Den definieras som ett vägt geometriskt medelvärde av den berörda medlemsstatens bruttonationalprodukt (BNP) ⁽¹⁷⁾ jämfört med medelvärdet av medlemsstaternas BNP, med vikten två, och av befolkningen i den berörda medlemsstaten jämförd med medelvärdet för medlemsstaternas befolkning med vikten ett. Det motsvarar den berörda medlemsstatens betalningsförmåga i förhållande till de andra medlemsstaternas betalningsförmåga:

$$n = \left(\frac{BNP_n}{BNP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Bef_n}{Bef_{avg}} \right)^{1/3}$$

Det sätt som n-faktorn beräknas på i det här meddelandet har ändrats jämfört med hur n-faktorn beräknades tidigare. I tidigare meddelanden har både medlemsstaternas BNP och deras institutionella tyngd beaktats. Tyngden uttrycktes indirekt, senast i form av det antal mandat i Europaparlamentet som varje medlemsstat tilldelats.

I en dom av den 20 januari 2022, kommissionen/Grekland ⁽¹⁸⁾, prövade domstolen de omständigheter som ansågs relevanta för bedömningen av en medlemsstats betalningsförmåga vid beräkning av ekonomiska sanktioner enligt artikel 260 i EUF-fördraget. Domstolen konstaterade följande "Utan hinder av kommissionens möjlighet att föreslå ekonomiska påföljder som grundar sig på flera kriterier för att bland annat göra det möjligt att upprätthålla en rimlig spännvidd mellan de olika medlemsstaterna, är det under dessa omständigheter lämpligt att, i syfte att fastställa påföljder som är tillräckligt avskräckande och samtidigt proportionerliga, utgå från Republiken Greklands BNP som avgörande faktor vid bedömningen av den medlemsstats betalningsförmåga, varvid hänsyn inte tas till medlemsstatens institutionella vikt" ⁽¹⁹⁾. Enligt domstolen kräver "målet att fastställa påföljder som är tillräckligt avskräckande inte nödvändigtvis [...] att hänsyn tas till den berörda medlemsstatens institutionella vikt i unionen" och det "förefaller således inte vara nödvändigt att beakta den berörda medlemsstatens institutionella vikt för att säkerställa en tillräckligt avskräckande verkan och förmå denna medlemsstat att ändra sitt nuvarande eller framtida beteende" ⁽²⁰⁾.

Kommissionen har därför beslutat att se över metoden för beräkning av n-faktorn, som nu i första hand bygger på medlemsstaternas BNP och i andra hand på deras befolkning som ett demografiskt kriterium som gör det möjligt att uppehålla en rimlig spännvidd mellan medlemsstaterna. Om man tar hänsyn till medlemsstaternas befolkning för en tredjedel av beräkningen av n-faktorn minskar spännvidden mellan medlemsstaternas n-faktorer i rimlig utsträckning, jämfört med en beräkning som enbart bygger på medlemsstaternas BNP. Det tillför också en viss stabilitet i beräkningen av n-faktorn, eftersom befolkningen sannolikt inte kommer att variera i betydande grad år från år. Däremot kan en medlemsstats BNP genomgå större årliga fluktuationer, särskilt i ekonomiska kristider. Eftersom medlemsstatens BNP står för två tredjedelar av beräkningen är den samtidigt fortfarande den viktigaste faktorn i bedömningen av betalningsförmågan.

I punkt 3 i bilagan I anges n-faktorerna för varje medlemsstat.

4. STANDARDBELOPP

För att helt och hållet kunna beakta det avskräckande syftet med standardbeloppet och principerna om proportionalitet och likabehandling, omfattar kommissionens yrkande i domstolen

- dels fastställandet av ett fast minimum för standardbeloppet,

⁽¹⁷⁾ Källa: Nominell BNP – Eurostat. Eurostat offentliggör regelbundet BNP-uppgifter för medlemsstaterna (nama_10_gdp).

⁽¹⁸⁾ Se dom av den 20 januari 2022, kommissionen/Grekland, C-51/20, EU:C:2022:36.

⁽¹⁹⁾ Mål C-51/20, kommissionen/Grekland, punkt 116.

⁽²⁰⁾ Mål C-51/20, kommissionen/Grekland, punkterna 113 och 115.

- dels en beräkningsmetod baserad på ett dagsvite multiplicerat med det antal dagar som överträdelsen pågår. Denna metod används när resultatet av beräkningen överskrider det fasta minimibeloppet.

4.1. Minsta standardbelopp

Varje gång kommissionen väcker talan vid domstolen enligt artikel 260 i EUF-fördraget yrkar den på åtminstone ett fast standardbelopp, som fastställts för varje medlemsstat enligt respektive n-faktor, men oberoende av resultatet av beräkningen enligt avsnitt 4.2.

Detta fasta minimibelopp bygger på principen att varje fall där en medlemsstat upprepade gånger underlåter att följa en dom från domstolen eller där en medlemsstat underlåter att införliva ett direktiv, oberoende av eventuella försvårande omständigheter, underminerar legalitetsprincipen i en rättsgemenskap och kräver en verkkningsfull sanktion. Med ett fast minimibelopp undviks dessutom yrkanden på rent symboliska belopp som helt skulle sakna avskräckande verkan och riskera att undergräva betydelsen av domstolens domar i stället för att bekräfta den.

I punkt 5 i bilagan I anges minsta standardbelopp för varje medlemsstat.

4.2. Beräkningsmetod för standardbeloppet

Standardbeloppet beräknas på ett sätt som liknar metoden för beräkning av vitet, vilket innebär följande:

- Ett basbelopp multipliceras med en koefficient för svårighetsgrad.
- Produkten multipliceras med n faktorn.
- Produkten multipliceras med antalet dagar överträdelsen fortsätter (se punkt 4.2.1).

I följande formel sammanfattas beräkningsmetoden för standardbeloppet:

$$LS = F\text{-Rals} \times Cs \times n \times dy$$

där:

LS = standardbelopp; F-Rals = basbelopp för standardbeloppet; Cs = koefficient för svårighetsgrad; n = faktor som beror på medlemsstatens betalningsförmåga; dy = antal dagar som överträdelsen pågår

Om resultatet av beräkningen överstiger det minsta standardbeloppet för den berörda medlemsstaten yrkar kommissionen på ett fast belopp i domstolen som fastställs med hjälp av den här formeln.

4.2.1. Antal dagar som överträdelsen pågår

För att beräkna standardbeloppet multipliceras det dagliga beloppet med det antal dagar som överträdelsen pågår. Antalet dagar definieras så här:

- För talan som väcks enligt artikel 260.2 i EUF-fördraget: antalet dagar mellan den dag då den första domen meddelades och den dag då överträdelsen upphör, eller om överträdelsen inte upphör, den dag då dom enligt artikel 260 i EUF-fördraget meddelas.
- För talan som väckts enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget: antalet dagar mellan dagen efter utgången av införlivandefristen i det aktuella direktivet och den dag då överträdelsen upphör, eller om överträdelsen inte upphör den dag då dom enligt artikel 260 i EUF-fördraget meddelas.

För talan som väcks enligt artikel 260.2 i EUF-fördraget ska den dag då perioden som ska beaktas vid beräkningen av beloppet börjar löpa vara dagen för den dom där det fastställs att medlemsstaten har åsidosatt unionsrätten ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Se mål C-304/02, kommissionen/Frankrike.

Enligt domstolen ska en medlemsstat följa en sådan dom "omedelbart" och åtgärder för efterlevnaden ska slutföras "snarast möjligt" ⁽²²⁾. Innan kommissionen väcker talan med stöd av artikel 260.2 i EUF-fördraget måste den naturligtvis ge medlemsstaten tillräckligt med tid för att följa domen, och den tiden fastställs med hänsyn tagen till den aktuella överträdelsen. Om en medlemsstat emellertid har getts rimligt mycket tid och den trots detta inte har vidtagit åtgärder för att följa domen fullständigt när tidsfristen löpt ut, måste det anses att medlemsstaten redan från dagen för den första domen om konstaterande av överträdelse underlåtit att uppfylla sin skyldighet att omedelbart inleda efterlevnadsprocessen och slutföra den snarast möjligt.

För talan enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget är den dag då fristen börjar löpa dagen efter utgången av den frist för införlivande som föreskrivs i det aktuella direktivet.

4.2.2. **Andra inslag i beräkningsmetoden för standardbeloppet**

Vid beräkningen av standardbeloppet tillämpar kommissionen samma koefficient för svårighetsgrad och samma fasta n-faktor som vid beräkningen av vitet (se avsnitten 3.2 och 3.4). När kommissionen fastställer storleken på standardbelopp enligt artikel 260.3 i EUF-fördraget beaktar den omfattningen av införlivandet när den avgör hur allvarligt det bristande införlivandet är.

Storleken på standardbeloppet är lägre än för vitet. Det är rimligt att det dagliga vitesbeloppet är högre än standardbeloppet, eftersom en medlemsstats agerande vid en överträdelse vållar större skada efter att en dom enligt artikel 260 har meddelats, eftersom det innebär att överträdelsen fortvarar efter en sådan dom.

Basbelopp för standardbelopp anges i punkt 2 i bilagan I.

Till skillnad från vite tillämpas inte någon koefficient för varaktighet när standardbeloppet beräknas, eftersom överträdelsens varaktighet redan tagits med i beräkningen när det dagliga beloppet multipliceras med det antal dagar som överträdelsen varat.

5. **ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER FÖR FÖRENADE KUNGARIKET**

Den 31 januari 2020 utträdde Förenade kungariket ur unionen. Landet var dock fortfarande skyldigt att tillämpa och följa unionsrätten under övergångsperioden (som löpte ut den 31 december 2020) enligt utträdesavtalet, som trädde i kraft den 1 februari 2020.

I enlighet med artikel 12.4 i protokollet om Irland och Nordirland och artikel 12 i protokollet om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirländs suveräna basområden i Cypern behåller dessutom kommissionen och domstolen sina fördragsfästa befogenheter vid tillämpningen av den unionsrätt som genom dessa protokoll gjorts tillämplig på och i Förenade kungariket med avseende på Nordirland och de suveräna basområdena. Enligt artikel 160 i utträdesavtalet behåller domstolen även sin behörighet enligt artiklarna 258, 260 och 267 i EUF-fördraget när det gäller tolkningen och tillämpningen av vissa bestämmelser i del fem av utträdesavtalet.

Enligt dessa bestämmelser kan kommissionen begära att domstolen ska påföra Förenade kungariket ekonomiska sanktioner efter den 31 december 2020. I så fall avser kommissionen att yrka på ekonomiska sanktioner som står i proportion till hur allvarlig den aktuella överträdelsen är, hur länge överträdelsen pågått och vilken betalningsförmåga Förenade kungariket har. För detta ändamål kommer kommissionen att använda samma formel som anges för medlemsstaterna i det här meddelandet ⁽²³⁾.

⁽²²⁾ Se dom av den 12 november 2019, kommissionen/Irland, C-261/18, EU:C:2019:955, punkt 123.

⁽²³⁾
$$\text{Brittisk faktor } n = \left(\frac{BNP_{UK}}{BNP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Bef_{UK}}{Bef_{avg}} \right)^{1/3}$$

6. **DATUM DÅ SKYLDIGHETEN ATT BETALA SANKTIONEN TRÄDER I KRAFT**

När domstolen påför en medlemsstat en sanktion med stöd av artikel 260.2 i EUF-fördraget, är den dag då skyldigheten att betala denna sanktion inträffar normalt sett samma dag som domstolen meddelar domen.

För fallet att domstolen påför en medlemsstat en sanktion med stöd av artikel 260.3 i EUF-fördraget, står följande i den bestämmelsen: "Skyldigheten att betala får verkan den dag som anges i domstolens dom". Det innebär att domstolen får bestämma att betalningsskyldigheten får verkan antingen den dag då den meddelar domen eller senare. Domstolen har ännu inte utnyttjat möjligheten att låta betalningsskyldigheten inträda senare än dagen för domen.

7. **DATUM FÖR TILLÄMPNING**

Kommissionen kommer att tillämpa reglerna och kriterierna i det här meddelandet på alla beslut om att väcka talan vid domstolen enligt artikel 260 i EUF-fördraget efter att det här meddelandet har offentliggjorts i EUT.

BILAGA I

Uppgifter som används för fastställande av ekonomiska sanktioner i domstolen

Uppgifterna i denna bilaga ska ses över och uppdateras årligen av kommissionen, mot bakgrund av förändringar av inflationen och medlemsstaternas BNP och befolkning, på grundval av officiella uppgifter som offentliggörs av Eurostat.

1. Basbelopp för vite

Det basbelopp för vite som avses i avsnitt 3.1 i detta meddelande fastställs till **3 000 euro** per dag.

2. Basbelopp för standardbelopp

Det basbelopp för standardbelopp som avses i avsnitt 4.2.2 i detta meddelande fastställs till **1 000 euro** per dag, dvs. en tredjedel av basbeloppet för vite.

3. N-faktor

De n-faktorer som nämns i avsnitten 3.4 och 4.2.2 i detta meddelande är följande:

	n-faktor (¹)
Belgien	0,84
Bulgarien	0,18
Tjeckien	0,49
Danmark	0,52
Tyskland	6,16
Estland	0,06
Irland	0,55
Grekland	0,41
Spanien	2,44
Frankrike	4,45
Kroatien	0,14
Italien	3,41
Cypern	0,05
Lettland	0,07
Litauen	0,12
Luxemburg	0,09
Ungern	0,35
Malta	0,03
Nederländerna	1,39
Österrike	0,68
Polen	1,37
Portugal	0,46
Rumänien	0,61
Slovenien	0,10

Slovakien	0,22
Finland	0,42
Sverige	0,83
⁽¹⁾ Baserat på BNP och befolkning 2020 (år n-2) som hämtats den 7 september 2022 och avrundats till två decimaler.	

4. Referensstandardbelopp

Det referensstandardbelopp som används för att beräkna de lägsta standardbeloppen per medlemsstat fastställs till 2 800 000 euro ⁽¹⁾.

5. Minsta standardbelopp efter medlemsstat

De minsta standardbeloppen motsvarar referensstandardbeloppet multiplicerat med aktuell n-faktor.

De minsta standardbelopp ⁽²⁾ som avses i avsnitt 4.1 i detta meddelande fastställs till följande:

	Minsta standardbelopp (euro)
Belgien	2 352 000
Bulgarien	504 000
Tjeckien	1 372 000
Danmark	1 456 000
Tyskland	17 248 000
Estland	168 000
Irland	1 540 000
Grekland	1 148 000
Spanien	6 832 000
Frankrike	12 460 000
Kroatien	392 000
Italien	9 548 000
Cypern	140 000
Lettland	196 000
Litauen	336 000
Luxemburg	252 000
Ungern	980 000
Malta	84 000
Nederländerna	3 892 000

⁽¹⁾ År 2005 använde kommissionen i sitt meddelande om tillämpning av artikel 228 i EG-fördraget 500 000 euro som referensstandardbelopp. Referensstandardbeloppet har ökat under åren efter successiva revideringar på grund av inflation och olika metodändringar. I kommissionens senaste meddelande med titeln *Updating of data used to calculate lump sum and penalty payments to be proposed by the Commission to the Court of Justice of the European Union in infringement proceedings* (C(2022) 568) användes 2 255 000 euro som referensstandardbelopp vid beräkningen av lägsta standardbelopp. Det fastställs nu till 2 800 000 euro för att säkerställa att de lägsta standardbeloppen förblir tillräckligt avskräckande, med beaktande av tidigare storlekar och den ändrade metod för n-faktorn som beskrivs i detta meddelande.

⁽²⁾ Baserat på BNP och befolkning 2020 (år n-2) som hämtats den 7 september 2022 och avrundats till två decimaler.

Österrike	1 904 000
Polen	3 836 000
Portugal	1 288 000
Rumänien	1 708 000
Slovenien	280 000
Slovakien	616 000
Finland	1 176 000
Sverige	2 324 000

BILAGA II

Tidigare meddelanden om ekonomiska sanktioner

Detta meddelande är en revidering av nedanstående meddelanden från kommissionen om ekonomiska sanktioner 1996–2021:

- Kommissionen lade **1996** fram ett meddelande om genomförandet av artikel 171 i EG-fördraget ⁽¹⁾. Detta var en första början tänkt att utvecklas ytterligare, men lade grunden för dagens politik för ekonomiska sanktioner som innebär att sanktionsbeloppet ska beräknas på grundval av tre kriterier, nämligen överträdelsens svårighetsgrad, dess varaktighet och behovet av att säkerställa att påföljden i sig avskräcker från ytterligare överträdelser.

Kommissionen lade **1997** för första gången fram ett meddelande om metod för beräkning av vite enligt artikel 171 i EG-fördraget ⁽²⁾. Då fanns det ingen metod för beräkning av standardbelopp. Enligt metoden i det meddelandet skulle dagsvitet beräknas som ett enhetligt belopp multiplicerat med en koefficient för svårighetsgrad och en koefficient för varaktighet, och produkten skulle sedan multipliceras med en särskild faktor (n-faktorn) som byggde på medlemsstatens betalningsförmåga och röstetal i rådet. Denna n-faktor, som vid den tidpunkten byggde på både ekonomisk och institutionell tyngd, utformades som ett sätt att säkerställa att sanktionerna var rättvisa, proportionerliga och även tillräckligt avskräckande för att medlemsstaterna skulle få överträdelsen att upphöra och inte upprepa den. I meddelandet förklarades vidare hur koefficienterna för svårighetsgrad och varaktighet skulle fastställas och de första värdena på n-faktor fastställdes ⁽³⁾.

- Kommissionen bestämde **2001** i ett internt beslut ⁽⁴⁾ att koefficienten för varaktighet skulle sättas till 0,1 per månad (och högst 3) från och med den sjunde månaden efter domstolens dom.

Kommissionen lade **2005** fram ett meddelande om tillämpningen av artikel 228 i EG-fördraget ⁽⁵⁾, eftersom en uppdatering krävdes på grund av bl.a. ny rättspraxis från domstolen, nya medlemsstater som gick med i EU och utvecklingen i fråga om tillväxt och inflation. Där fastställdes allmänna principer för yrkande av ekonomiska sanktioner, vilka gäller än i dag. Dessutom fastställde för första gången en metod för beräkning av standardbeloppet, med minsta standardbelopp för varje medlemsstat, samtidigt som beräkningen av n-faktorn uppdaterades ⁽⁶⁾ och basbeloppen för beräkning av vite och standardbelopp fastställdes ⁽⁷⁾.

- Sedan det i Lissabonfördraget infördes en möjlighet att yrka på ekonomiska sanktioner vid underlåtenhet att anmäla införlivandeåtgärder för lagstiftningsdirektiv antog kommissionen **2010** ett meddelande om genomförande av artikel 260.3 i EUF-fördraget ⁽⁸⁾. I det meddelandet förklarade kommissionen hur den avsåg att tillämpa de befintliga beräkningsmetoderna för standardbelopp och viten i fall som omfattas av artikel 260.3.

⁽¹⁾ Meddelande från kommissionen – Meddelande om genomförandet av artikel 171 i EG-fördraget (EGT C 242, 21.8.1996, s. 6).

⁽²⁾ Meddelande från kommissionen – Metod för beräkning av vite enligt artikel 171 i EG-fördraget (EGT C 63, 28.2.1997, s. 2).

⁽³⁾
$$\sqrt{\frac{BNP(n)}{BNP(min)} \times \frac{Röster(n)}{Röster(min)}}$$

⁽⁴⁾ PV(2001)1517/2, 2 april 2001.

⁽⁵⁾ Meddelande från kommissionen – Tillämpning av artikel 228 i EG-fördraget (SEK(2005) 1658).

⁽⁶⁾
$$\sqrt{\frac{BNP(n)}{BNP(Lux)} \times \frac{Röster(n)}{Röster(Lux)}}$$

⁽⁷⁾ 600 euro per dag för viten och 200 euro för standardbelopp.

⁽⁸⁾ Meddelande från kommissionen – Genomförande av artikel 260.3 i EUF-fördraget (SEK(2010) 1371 final).

Kommissionen lade **2019** fram ett nytt meddelande om ändring av metoden för beräkning av standardbelopp och vite som kommissionen föreslår i överträdelseförfaranden vid Europeiska unionens domstol ⁽⁹⁾. Meddelandet lades fram efter en dom ⁽¹⁰⁾ där domstolen fann att kommissionen inte längre kunde utgå från varje medlemsstats röstetal i rådet för att återspegla den institutionella vikten, eftersom voteringsmetoden ändrades den 1 april 2017. Kommissionen tog också tillfället i akt att uppdatera referensvärdet för BNP (som tidigare var Luxemburgs BNP) och ersatte det med medelvärdet av medlemsstaternas BNP i beräkningen av n-faktorn ⁽¹¹⁾. För att de resulterande ekonomiska sanktionerna inte skulle skilja sig alltför mycket från tidigare nivåer införde kommissionen slutligen en justeringsfaktor på 4,5.

- Nu senast ändrade kommissionen **2021** beräkningen av standardbelopp och viten ⁽¹²⁾ på grund av Förenade kungarikets utträde ur EU. Eftersom n-faktorn tar hänsyn till medelvärdet av alla medlemsstaters BNP ledde Förenade kungarikets utträde till att n-faktorn ökade, vilket skulle ha inneburit att kommissionen hade yrkat på högre ekonomiska sanktioner. Kommissionen införde därför en justeringsfaktor på 0,836 för att sanktionerna inte skulle öka mer än inflationen.

⁽⁹⁾ Meddelande från kommissionen – Ändring av metoden för beräkning av standardbelopp och vite som kommissionen föreslår i överträdelseförfaranden vid Europeiska unionens domstol (EUT C 70, 25.2.2019, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Se dom av den 14 november 2018, kommissionen/Grekland, C-93/17, EU:C:2018:903.

⁽¹¹⁾
$$\sqrt{\frac{BNP(n)}{BNP(avg)} \times \frac{Mandat(n)}{Mandat(avg)}}$$

⁽¹²⁾ Meddelande från kommissionen – Ändring av metoden för beräkning av standardbelopp och vite som kommissionen föreslår i överträdelseförfaranden vid Europeiska unionens domstol på grund av Förenade kungarikets utträde (EUT C 129, 13.4.2021, s. 1).